

Legenden om de fire adventslysene

Fire lys brant på adventskransen. Det var helt stille, så stille at man kunne høre lysene snakke til hverandre.

Det første lyset suknet og sa: "Mitt navn er fred. Jeg skinner så klart, men menneskene vil ikke ha fred, de vil ikke ha meg." Lyset ble mindre og mindre..... til slutt sluknet det helt.

Det andre lyset sa: "Mitt navn er tro. Men jeg er blitt overflødig. Menneskene vil ikke vite av Gud lenger. Det er meningsløst at jeg brenner." så sluknet det andre lyset.

Bedrøvet og med lav stemme sa det tredje lyset: "Mitt navn er kjærlighet. Jeg eier ikke lenger kraften til å brenne. Menneskene overser meg. De ser bare seg selv og ikke andre rundt seg, som de skulle elske." Så også det tredje lyset sluknet.

Et barn kom inn i rommet, så på lysene og sa med øynene fulle av tårer "Dere skal da lyse og ikke slukne," .

Da hørtes plutselig stemmen til det fjerde lyset: "Vær ikke redd! Mitt navn er håp og så lenge jeg brenner, kan vi tenne de andre lysene."

Barnet fant frem en fyrstikk, og ved å hente lys fra håpets flamme tente hun alle de andre lysene igjen